

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Reinhard Wittmann/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-228/17)

(2017/C 231/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Reinhard Wittmann

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (Litwa) w dniu 9 maja 2017 r. – „Renega” UAB/„Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba” AB

(Sprawa C-238/17)

(2017/C 231/23)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus miesto apylinkės teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Renega” UAB

Strona pozwana: „Energijos skirstymo operatorius”, AB „Lietuvos energijos gamyba” AB

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziany w art. 36 lit. f) dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ cel organu regulacyjnego wykonującego zadania regulacyjne określone w dyrektywie 2009/72/WE, jakim jest „zapewnianie, aby operatorzy systemu i użytkownicy systemu otrzymywali stosowne zachęty, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, w celu zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz rozwijania integracji rynkowej” należy rozumieć i interpretować, jako zakazujący nieprzyznawania bądź ograniczania zachęt (odmowa zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej)?
2. Zważywszy, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72 przewiduje, iż obowiązki [użyteczności publicznej] muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne [...], a art. 3 ust. 6 tej dyrektywy stanowi, że przyznawanie [...] rekompensat finansowych [...] odbywa się [...] w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, należy wyjaśnić następujące kwestie:
 - 2.1. czy przepisy art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 należy interpretować, jako zakazujące ograniczania zachęt dla podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jeżeli należycie wykonują one obowiązki związane ze świadczeniem usług użyteczności publicznej, których wykonania się podjęły?
 - 2.2. czy należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej bez względu na wykonanie przez ten podmiot czynności związanych ze świadczeniem usług użyteczności publicznej oraz na wykonanie obowiązków, których się podjął, ale łączący podstawę ograniczenia (zawieszenia) wypłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej z wykonaniem przez podmiot powiązany z podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej (w którym udziały kontrolujące posiada to samo przedsiębiorstwo, które posiada udziały kontrolujące w spółce będącej podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej) czynności i obowiązków przy rozliczaniu środków pieniężnych za korzystanie z usług użyteczności publicznej obliczonych dla tego przedsiębiorstwa, oraz uzależniający wypłatę rekompensaty od wykonania tych czynności i obowiązków?
 - 2.3. czy przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej mimo utrzymania spoczywającego na nich zobowiązania do pełnego wykonania nałożonych na nich obowiązków użyteczności publicznej oraz powiązanych zobowiązań umownych na rzecz przedsiębiorstw nabywających energię elektryczną należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72?
3. Czy na podstawie art. 3 ust. 15 dyrektywy 2009/72 nakładającego na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji Europejskiej co dwa lata o wszelkich zmianach środków przyjętych w celu spełniania obowiązku usługi powszechnej i obowiązku użyteczności publicznej, państwo członkowskie, które przyjęło w prawie krajowym przepisy ustanawiające podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jest zobowiązane do powiadomienia Komisji Europejskiej o takich nowych przepisach?
4. Czy przyjęcie przez państwo członkowskie w prawie krajowym przepisów określających podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej sprzeciwia się celom wdrażania dyrektywy 2009/72 oraz zasadom ogólnym prawa UE (zasadzie pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 10 maja 2017 r. – Ibrahima Diallo/État belge**

(Sprawa C-246/17)

(2017/C 231/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État